

Kapitola 1

„Lukas dneska přijede domů, Sněhulko.“

Když uslyším hlas slečny Tilly, zamrkám a otevřu oči. Spala jsem stulená do klubíčka na svojí oblíbené židli v kuchyni, kde je tepleji. Na té, co je tak krásně měkoučká, protože na ní často sedává jedna z mých oblíbených lidských bytostí. Po probuzení se musím pořádně protáhnout. Na půl ucha poslouchám její povídání o tom člověku Lukase, nad nímž se rozplývá už celé dny, vystrčím přední tlapy před sebe a zešíroka si zívnu, až vypísknu, a pak si kýchnu.

Slečna Tilly se zachichotá a pohlédne z okna. „Myslíš, že tentokrát se zdrží déle?“

Neznám toho člověka Lukase jinak než z rozhovorů, které s ním slečna Tilly vede po telefonu, a tak se začnu umývat jazýčkem, přičemž tlapkám věnuju mimořádnou pozornost. Můj bílý kožíšek je krásný. Nebo si to alespoň myslím. Moje máma kočka mě naučila, jak si ho mám udržovat čistý, než jsem ji ztratila.

Nebo ona ztratila mě. To už si nepamatuju.

Tilly se rozhlédne po kuchyni. „Myslíš si, že si toho všimne?“ skoro si zašeptá pro sebe.

Přestanu se olizovat, abych se podívala, na co se kouká. Všimne čeho? Vstanu a hnětu tlapkami sedák židle, až to příjemně lupe, jak se o něj zachytávám drápky.

„Ne ne ne,“ napomene mě slečna Tilly zpěvavým hlasem, než mě rukou podebere pod bříškem.

Až na to, že mě nepleskne přes čumák, jak by podle té staré kočky bydlicí ve stáji měla, když provedu něco špatného. Místo toho mě zvedne k sobě a polechtá mě pod bradou. Otrů se jí o ruku a moje tělo rozvibruje zavrnění. Tenhle zvuk znamená, že jsem šťastná.

Do místnosti napochoduje moje druhá nejoblíbenější lidská bytost a zakroučí na slečnu Tilly hlavou. „Slyšela jsem to praskání. Neměla byste dovolit, aby jí to prošlo jen tak, jinak ty sedáky úplně zničí.“

Jako kdybych byla něčeho takového schopná. Zavrním hlasitěji a slečna Tilly si mě přivine blíž. „Ale Emily, Sněhulka je tak maličká, co by mohla provést?“

Emily se natáhne a pohladí mě po kožíšku. „Vyroste a pak toho zničí daleko víc.“

Nevím, o čem to mluví. Vždyť jsem takový andílek. Každý to říká.

„Musím se pustit do rozvážky, nebo budu mít zpoždění.“ Emily mě ještě jednou poplácá, potom se odvrátí, položí svoji obrovskou kabelu na kuchyňský stůl a oblékne si tlustý zimní kabát, rukavice, čepici a šálu. Jakmile zem pokryla ta bílá věc, které mě legračně studí do tlapek, všichni lidé začali nosit tohle divné oblečení.

Proč si prostě jen nenechají narůst kožich jako já?

Slečna Tilly mě položí zpátky na židli a zamíří ke dřezu. „Kéž bys jenom nemusela péct až do svítání, abys mi pomohla vyjít na konci měsíce.“

Emily se zarazí, načež přejde ke slečně Tilly a políbí ji na tvář. „Dělám to, abych si vybudovala podnik, který budu jednoho dne mít. Lidi spíš přijdou ke mně

do obchodu, když budou vědět, jak moje jídlo chutná. A kromě toho, Weber House si vede dobře. Přes Vánoce až do Nového roku bude praskat ve švech.“

„S jedním pokojem pro hosty mimo provoz,“ připomene jí Tilly.

To je další věc, o které hodně mluví. Vánoce.

Když jsou ke mně otočené zády, vystrčím hlavu zpoza kuchyňského stolu a zamžourám na Emilyinu kabelku. Zbožňuju ji. Je dost velká, abych se do ní mohla vplížit mezi tuny srandovných věcí a hrát si s nimi, ale ona mě nikdy nenechá.

Kradmo pohlédnu na obě ženy, pořád mluví o Emilyně nové pekárně a penzionu, který vede slečna Tilly. „Možná že až Lukas dorazí, pomůže s opravami,“ nadhodí Emily.

„To bych po něm nemohla chtít.“ Slečna Tilly zakrotí hlavou. „Má svoji vlastní kariéru a musí cestovat.“

Slečna Tilly to nevidí, ale Emily zakouří očima. Že by neměla toho člověka Lukase ráda? Jsem si docela jistá, že slečna Tilly ho zbožňuje. Kdykoli o něm mluví, její hlas je najednou něžnější a vřelejší.

„Copak by bylo tak těžké vzít si na chvíli volno, aby pomohl ženě, která ho vychovala?“ zeptá se Emily.

Teď když se obě soustředí na něco jiného, můžu zaměřit pozornost na Emilyinu kabelku. Tentokrát se mi to podaří. Zavrtím zadečkem, abych se víc odpružila, a skočím. Nahoru a přes hranu stolu, přeběhnu po tmavém dřevě a potom, s odrazem, jaký by mi moji kamarádi ze stáje mohli závidět, zahučím do tašky tiše jako kočka.

Ha! Zvládla jsem to.

Teď musím na minutku zůstat v klidu a zticha, abych se ujistila, že si Emily ničeho nevšimla.

Lukas opatrně projížděl ulicemi Braunfelsu. Už nějakou dobu ve sněhu neřídil, a tenhle byl navíc čerstvý. Naštěstí nebyl namrzlý ani rozbředlý, což řízení značně usnadňovalo. Město se od jeho poslední návštěvy téměř nezměnilo. Pouliční lampy, dveře i horní patra budov zdobily stejné vánoční dekorace. Po hlavní ulici chvátali lidé mířící na nákupy do malých místních obchůdků, kde se dalo sehnat všechno od hraček a zmrzliny až po luxusní interiérové dekorace. Stejně obchody jako tu bývaly, když byl ještě kluk.

Což mu připomnělo, že musí koupit ještě něco pro tetu Tilly, kromě těch pár cetek, které jí pořídil na cestách.

„Slyšel jsi mě?“ Z reproduktorů v autě se rozlehl ženský hlas. Jeho agentka se do práce zakousla s takovým nadšením, že byste potřebovali páčidlo, abyste jí tu pusu otevřeli.

Lukas pevněji sevřel volant. „Slyšel, Bethany. Ale nemůžu říct, že by mě nějak zvlášť zajímala práce, kvůli který bych měl cestovat přes svátky.“

„Ale tohle je pro *Geographic International*,“ připomněla mu. „Moc se jim líbila tvoje práce z letošního pivního festivalu v Berlíně. A někoho, kdo má stejný cit pro fotky jako ty, si teď žádají i v Litvě. Chtějí, aby ses zaměřil na jejich oslavy vánočního období, hlavně na mezinárodní charitativní trh před radnicí a rozsvěcení vánočního stromku na náměstí před katedrálou ve Vilniusu.“

„Jenomže taky chtějí, abych přijel už za týden a zůstal tam až do Nového roku,“ poukázal Lukas na svůj největší problém.

Ještě před rokem by po té příležitosti skočil všemi deseti. Dostat se jako fotograf do *Geographic International* bylo jeho nejvyšším profesním cílem a šance, kterou dostal minulý rok, byla jako dar z nebes. Práce pro

ně mu otevřela dveře, o nichž vždycky jen snil, a na kariéřním žebříčku prudce vystoupal vzhůru.

Ale neustálé cestování ho začínalo unavovat. Neměl žádnou domovskou základnu. Žádné blízké přátele. To byla jeho chyba, protože kamarádi nikdy nefigurovali na prvních místech jeho seznamu priorit. Jedna jeho přítelkyně, která pořád odcházela a zase se k němu vracela, si jednou postěžovala, že na člověka, který dělá tak nádherné snímky lidstva, lidi vůbec nemá rád. Potom na něj zkoušela nějaké řeči jako z ordinace amatérského psychologa a poučila ho, že náhlá smrt jeho rodičů mu způsobila trauma a zapříčinila, že se vyhýbá hlubším vztahům.

Až na to, že se pletla.

Měl tetu Tilly. Tetu jeho otce, Lukasovu pratetu, která se nikdy nevdala, vzala si vyděšeného desetiletého chlapce k sobě a dala mu domov a veškerou lásku, kterou kdy mohl potřebovat.

A neviděl ji už několik let, připomněl mu tichý, vyčítavý hlas.

To poznání ho zasáhlo silou splašeného býka, jako když byl v Pamploně, aby zachytil tradiční běh těchhle mohutných zvířat na film. Jistě, pokud měl signál, snažil se jí volat skoro každý den. Dokonce se nechala přemluvit i k videohovoru. Ale kolik času už uplynulo od chvíle, kdy ji naposledy navštívil? Co je to jen za synovce? Hrozný, ale teď měl v úmyslu jí to vynahradit. Nikoho jiného než Tilly na tomhle světě neměl a ona zase neměla nikoho jiného než jeho.

Rozhodl se začít tím, že s ní stráví letošní Vánoce. Bez ohledu na příležitosti, které se mu připlou do cesty.

„Tak o tom alespoň popřemýšlej,“ naléhala na něho Bethany, pořád ještě na telefonu.

Lukas se zašklebil. Tedy ne že by to jeho agentka mohla vidět. „Fajn. Ozvu se ti koncem týdne.“

Ukončili hovor tam, kde už se signál stejně začínal místy ztrácet. Cesta se známým způsobem klikatila okolo zvlňných, sněhem pokrytých kopců až k viktoriánskému penzionu na okraji města, který vlastnila jeho teta. Ještě si vzpomínal, jak tudy jezdil, na místo, kde vyrůstal poté, co jeho rodiče zemřeli.

Při pohledu, který se mu naskytl, Lukas zamrkal. Zíral před sebe a noha se mu automaticky přesunula na brzdu. „To tady dřív nebývalo,“ zamumlal.

Někdo musel koupit pozemky Turnstillových, protože ten velký kopec u cesty zakončený hezkým rovným polem se proměnil v sáňkovací sjezdovku. A ne jen tak ledajakou. Žádné „vytáhněte si to nahoru sami“. Na vzdálené straně kopce nainstalovali speciální motorizovaný vlek, poblíž cesty vydláždili malé parkoviště a na vrcholku kopce postavili novou stavbu. Domek s dřevěným obložením natřeným na červeno vystavoval na odív nápis „Jízdenky a jídlo“. Z malého komína na střeše líně stoupal kouř a několik lidí postávalo v uzavřené místnosti s okny od podlahy až ke stropu. Umožnit rodičům, aby mohli pozorovat svoje děti z pohodlí vyhřátého přístřešku? Chytrý nápad, ať už ho vymyslel kdokoli.

Lukasův pohled však upoutalo něco jiného. To, co ho přimělo zpomalit a odbočit na parkoviště ještě předtím, než se vědomě rozhodl to udělat, byl idylický obrázek, který ta scéna vytvářela. Jako by se malba Normana Rockwella přenesla do moderní éry. Lukas nechtěl ztratit ani vteřinu, a tak vyskočil z auta, ani se neobtěžoval obléknout si kabát, vytáhl z jedné z mnoha tašek na předním sedadle fotoaparát a cestou ke sjezdovce si mimoděk pohrával s objektivem, aby ho nastavil do správné polohy.

Světlo bylo dokonalé. Lehce zataženo, což umožní barvám vyniknout.

Během několika minut si našel místo na úpatí kopce, klekl si na koleno, aniž se staral o to, že mu sníh promáčí džíny, a cvakal spouští jako o život jen s občasnými přestávkami, aby zkontroloval fotky na displeji svého digitálního fotoaparátu. Děti i celé rodiny svištěly dolů na spoustě různých udělatek – tradiční dřevěné sánky nahradily jedno- i dvoumístné umělohmotné talíře, černé nafukovací duše, dlouhá plochá prkna, která vypadala spíš jako bodyboardy na moře, a další vychytávky.

Navzdory moderním jezdkům a modernímu oblečení ta scéna vyzařovala nostalgii, které jeho fotoaparát nemohl odolat.

Všechno pokryla nová vrstva nedotčeného bělostného sněhu, pod jejíž tíhou se větve stromů skláněly k zemi. Pokaždé když nějaký sánkař spadl, do vzduchu vylétla bílá sprška a snesla se dolů na změť rukou a nohou. Páry zachumlané do teplých kabátů, čepic a šál stály na vrcholku kopce a volaly dolů na svoje děti. Mámy a tátové sjížděli spolu s malými batolaty a snažili se nohama zbrzdit rychlost. Ti, kteří dojeli dolů, zaháklí sáně na vlek, pokud se jim to podařilo, a potom se ztěžka brodili sněhem vedle nich, až se jim při rytmickém funění v chladném vzduchu srážel dech.

Nikdo na tom kopci si – právě v tenhle dokonalý okamžik – nedělal starosti kvůli účtům nebo práci, kvůli tomu, kde seženou další jídlo nebo jak ochrání svoje děti v tomhle světě na hranici šílenství. Na svých cestách viděl Lukas takového šílenství spousty. Možná až moc.

Ale tohle... tohle bylo jako oddechový čas ze života. Příležitost radovat se z tak prosté zábavy, jako je sánkování.

Spokojenost vyzařovala z každého obličejce na malém displeji jeho fotoaparátu. Dokonce i z tváře malého

chlapečka, který brečel, protože se vylekal, když se jeho sánky převrátily. Stačilo slíbit, že si postaví sněhuláka, a bylo po slzách.

Krajinou zavál silný vítr, rozvířil sních a Lukasovi na zádech naskočila husí kůže. Zamrkal, podíval se na sebe a došlo mu, že jak spěchal, aby zachytil tyhle krátké záblesky života, zapomněl si vzít kabát a má promočená kolena. Ale chtěl si ještě udělat pár snímků z vrcholku kopce.

S netrpělivým zafuněním doběhl zpátky od auta, popadl kabát a na černé vlasy si narazil čepici. Když držel foťák zase v ruce, náhodou vzhlédl a zarazil se.

O několik parkovacích míst dál se ohýbala nějaká žena, až po pás zahrabaná v kufru ojetého SUV. Pěkný kulatý zadeček obepínaly úzké džíny. Nebyl to špatný výhled. Lukase mimoděk napadlo, jak asi vypadá její horní polovina.

O vteřinu později nemotorně vycouvala, zastavila se a k jeho uším přes všechn smích a křik ozývající se ze sjezdovky dolehla nějaká nadávka, následovaná nevrlym zabručáním. Potom žena couvala až na konec cesty, přičemž opatrně vyvažovala hromadu růžových krabic, které držela v náručí.

„Můžu vám s tím pomoci?“ zavolal Lukas přes střechu svého auta.

Trhla sebou, zamrkala a pohlédla na něj zpoza krabic, až se nebezpečně zakymácely. Vzbudila v něm zájem. Když se setkal s jejíma vykulenýma, čokoládově hnědýma očima v rošťáckém obličejí, usmál se na ni a napadlo ho, že líbat její rty by mohla být stejná zába-va jako svištět dolů po zasněženém kopci.

„To je dobrý!“ zavolala žena v odpověď hřejivým hlasem, který v něm vyvolal představu horké čokolády nebo horkého čaje s medem. „Tak tak se mi podařilo

naskládat je na sebe, aby držely, a obávám se, že jestli se někdo pokusí je vzít, všechny spadnou.“

Jestli se Lukas nepletl, byl si zatraceně jistý, že žena jeho zájem opětuje. Příroda ho obdařila tmavými vlasy, zelenýma očima a slušnou postavou, takže byl zvyklý, že si ho opačné pohlaví všímá. Ale nijak toho nezneužíval – ne se svým hektickým způsobem života. Možná si tyhle svátky užije z více důvodů, než si myslel. Se všemi těmi bednami musela být ta žena místní.

„Jdete tamhle nahoru?“ Kývl hlavou směrem k budově na kopci.

Jiskru v jejích očích najednou vystřídala ostražitost. Rozhlédla se kolem, a teprve když došla k závěru, že je tady v bezpečí, odpověděla: „Ano.“

„Já taky.“ Mávl rukou, ať jde napřed. „Půjdu za váma, kdybyste něco upustila nebo potřebovala pomoci.“

Nedokázal z jejího výrazu vyčíst, jestli jí to od něj připadá milé nebo otravné. Copak jí nezáleží na tom, jestli je muž galantní? Tilly trvala na dobrých, staromódních způsobech a on si je díky ní osvojil.

V těsném závěsu zamířili k několika schodům o kus dál stranou, neuměle vyrobených z neopracovaných klád vsazených do země, které vedly k budově na vrcholku kopce.

Žena před ním s náručí plnou krabic cestou nahoru funěla a ztěžka oddychovala. Obrovská kabelka jí pleskala do boku a s každým krokem hrozilo, že kvůli ní ztratí rovnováhu. Lukasovi ten výhled v nejmenším nevadil – ty dlouhé, předlouhé nohy v něm vzbuzovaly nekalé myšlenky. Bylo až směšné, aby ho někdo přitahoval tak rychle. Muselo to být tím, že byl příliš dlouho na suchu.

Jeho pozornost upoutal rychlý pohyb a Lukas se zaměřil na ženinu tašku. Další bílý záblesk a on jen stěží potlačil smích.